

i; men, naar der er Tale om at give en Pension for anerkjendt Fortjeneste, saa er Hensigten fornuftigvis kun dermed den at stille den Paagjældende fri for Næringsforger i sin Alderdom, og Den maa være meget uvibende om Forholdene her i Hovedstaden, som troer, at en Familie kan leve uden Næringsforger med 800 Rd.; det er, som sagt, kun en Antagelse, der kan undskyldes med, at man ikke kender Forholdene (Stemmer: Jo!). Ja, der er Mange, der benægte det, men jeg har personlig Erfaring derfor, som jeg sætter mod Enhvers Benægtelse. Der er af den samme ærede Rigsdagsmand anført, at det var farligt, at denne Lov vilde drage en Rækkefølge efter sig. Jeg kan nu ikke indsee, at denne Fare er større, enten man sætter denne Pension til 800 eller 1200 Rd.; thi det maa aabenbart være det Samme i begge Tilfælde, men det er slet ikke saa, thi der er jo ingen Pension af den Art, der kan bevilges uden Thingets Samtykke, og Thinget har det jo i sin Magt, hver Gang et saadant Spørgsmaal forekommer, at vele den Paagjældendes Fortjenester og afgjøre, hvorvidt der ekstraordinært bør bevilges ham Pension eller ikke. Man kan ikke sige, at et saadant Tilfælde aldrig har fundet Sted før, tværtimod, der er af Thinget bevilget flere baade aarlig Understøttelse og Pension ud over Pensionsloven. Jeg vil minde om, at det ærede Thing har i sin Tid bevilget tre af vore meest berømte æsthetiske Forfattere hver en aarlig Understøttelse af 1000 Rd. Hvorfor har det gjort det? Fordi det anerkjender deres litteraire Fortjeneste. Her er jo vel en Fortjeneste af en anden Art, men som — og det kan jeg spare mig at oplyse videre — dog ikke mindre fortjener Nationens Anerkjendelse. Jeg kan altsaa meget vel forstaae, om nogle af de Herrer sige: Der er ingen Fortjeneste, og derfor sige vi Nei til Loven, men jeg kan ikke forstaae, at man under Anerkjendelse af Fortjenesten indlader sig paa at prutte. Jeg troer, og deri er jeg enig med den sidste Taler, at Thinget har et Sømmelighedshensyn at varetage, et Sømmelighedshensyn, som det mindst betaler sig for dets egen Skyld at sætte tilfide. Naar derfor et Forslag af denne Art foreligger, og det findes at svare til, hvad der har fund-

det Sted i lignende Tilfælde, saa skal man ikke indlade sig paa at nedsette Bevillingen en lille Smule, men derimod med rund Haand give, hvor man anerkjender, at en virkelig Fortjeneste er tilfide.

H. M. Petersen: Ja, jeg hører, at den ærede sidste Taler kalder det sømmeligt at være rundhaandet, men det er dog ikke ubetinget rigtigt; vi sidde jo ikke her for at være rundhaandede, derfor have vi ikke heller faaet vor Skattebevillingsret, det er vist ikke Meningen. Den ærede Taler taler om at prutte, her kan ikke være Tale om at prutte, det er ingen Prutting, men det er kun ligefrem at bruge vor Bevillingsret. Forsaavidt den ærede Taler og, efter hvad jeg erindrer, ogsaa den ærede Minister har talt om det dyre Opholdssted her i Kjøbenhavn, skal jeg ikke gaae ind paa at bedømme, hvad en Familie behøver, om det er muligt for den at leve af 800 Rd. eller ikke; men jeg veed ikke, om det er en absolut Nødvendighed, at vedkommende Professor, naar han ophører med sin Virksomhed, netop skal leve i Kjøbenhavn; thi, dersom jeg havde 800 Rd. at leve af om Næret, og jeg fandt, at det var billigere at leve andre Steder, var det dog muligt, at jeg flyttede derhen, hvor jeg fandt det billigere at leve. Jeg troer desuden ikke, at det er vanskeligt at paavise flere Familier, som maae komme ud af det med Mindre, og som endda leve ret godt; men det skal jeg Allsammen lade staae hen. Jeg veed meget godt, at det under de nuværende Forhold er dyrt og ikke koster en Bagatel at leve her i Kjøbenhavn, det er Noget, vi Alle vide. Naar man mod den Betragtning af mig, at Lovforslaget vilde drage uheldige Conseqventser efter sig, har indvendt, at Følgerne vilde blive de samme, hvad enten man bevilgede 1200 Rd. eller 800 Rd., saa kan jeg dog ikke saa ganske indrømme det (En Stemme! Hør!) — ja, det er maalkke noget almindelige Udtryk; jeg troer dog, at de kunne taale at høres, og jeg kan ikke godt tilbageholde dem. Saaavidt min Erfaring strækker sig, har man i de sidste Aar været tilbøielig til at gaae opad; naar man i det ene Aar finder, at 800 Rd. ere tilstrækkelige, kommer man dog i det andet Aar og